Ч. 241. Четвер 25 жовтня (7 падолиста) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —90
Поодиноке число 6 с.

З Ради державної.

Понедїлкове засїданє Ради державної розпочало ся около години 4-ої по полудни. Між інтерпеляциями відчитаними на початку засїданя були слїдуючі: інтерпеляция Кола польского в звістній справі листів з Австриї, адресованих по польски, а недоручуваних властями прускими в князївстві Познаньскім; три інтерпеляциї п. Кубика і тов. в справі відносин в повітї живецкім; інтерпеляция пос. Дашиньского в справі Морского Ока; інтерпеляция п. Брайтера в справі видалюваня робітників з причини застановленя зелїзничих робіт коло Перемишля.

Перед приступленєм до нарад приклякав президент ґр. Феттер до порядку пос. Кльофача з причини ужитих ним кількох непарляментарних слів.

З черги приступлено до дальшої буджетової дискусиї: Перший бесїдник пос. Аксман відкликав ся до цілої палати, аби парлямент став вкінци спосібним до продуктивної працї. Бесїдник розбирав справу торговельних договорів, які називає нещастєм і жадав заведеня одностайної економічної полїтики для середноевропейских держав. Що до торговельного договору з Угорщиною доказував бесїдник, що послїдна промова п. Президента мінїстрів не була така рішуча, як єго перша бесїда; пос. Аксман домагав ся також енерґічного виступленя супротив Угорщини. Дальше полемізував Аксман з Шенерерівцями, осуджував рух los von Rom і заявив, що єго сторонництво буде голосувати за буджетом і взагалї підпирати правительство в кождій розумній працї.

Відтак промавляв пос. Бянкіні насамперед по хорватски, а дальше по нїмецки і взивав п. Президента Мінїстрів, аби остаточно управильнив провізоричне доси правно-державне становище Дальматиї. Бесїдник домагав ся дальше заснованя хорватско-словіньского унїверситету для полудневих провінций побіч одного унїверситету італїяньского, а бодай признаня важности студий на загребскім унїверситетї. Закінчив заявою, що єго сторонництво буде голосувати против буджету.

З черги забрав голос др. Кос, виступав в обороні автономії народностий і заявив, що єго клюб буде підпирати кожде змаганє в користь загального, тайного і безпосередного права виборчого. Бесїдник полемізував відтак з пос. Дідушицким і обговорював положенє галицких селян. Вкінци заявив, що рускій клюб буде голосувати против буджету, бо не має до правительства довіря.

Пос. Вольф застеріг ся в імени своєї партиї против закиду, немов би она була сторонництвом правительственним і зазначив з притиском, що без полагодженя спорів народностий, не може палата дійти до ухвали социяльно полїтичних реформ. Удержанє тої держави є лиш тодї можливе, коли Нїмцї будуть в ній пануючим народом. Кабінет, котрий відкидає кожду народну проґраму і не розуміє значіня народної ідеї, може мати малї, переминаючі поводженя, але нїколи правних. Бесїдник відпирав закид, немов би Шенерерияцї мали бути сторонництвом небезпечним для держави і каже, що їх проґрама обнимає явно їх жаданя без нїяких укритих цілий. Відтак заявив, що полїтика правительства підпирає полїтику вимушуваня, яку ведуть Славяни. Нїмцї в Чехії домагають ся знесеня шкіл для ческих меншостий в округах чисто нїмецких і усуненя чехізованя урядничого стану. Дальше жалував ся Вольф на піднесенї навіть з нїмецкої сторони закиди против єго сторонництва, недостачі льояльности і патріотизму. Вкінци предложив ріжнї бажаня свого сторонництва, а закінчив вказуючи на небезпечність грозячу істнованю держави зі сторони Славян.

Тепер мав промавляти посол Герольд. Однак він, заявивши, що не диспонований до промови, ставить внесене на відложенє засїданя. На лївици зриває ся шум. Оклики: „Се противне реґулямінови!“ Президент заряджує голосованє і палата 87 голосами відкидає внесенє Герольда, яке здобуло 83 голоси.

Посол Герольд промовляв дуже рішучо, Полемізував найперше з Вольфом, а дальше звернув ся против правительства. Закинув правительству, що приготовляє поволи подїл Чехії. Тим способом правительство далеко не зайде. Чехи за нїяку цїну не признають нїмецкій мові першеньства в Австриї. Чи парлямент зможе дальше функувати, то залежить від правительства. Чехи не жадають від правительства нїчого безправного. Як буде треба, зачнуть Чехи знов борбу. Чехи готові боронити рішучо своїх прав і національної чести. Ось правительству віз і перевіз! Нехай вибирає!

На тім закінчено дискусию над першим читанєм буджету і відослано єго до буджетової комісиї.

Президент уділивши ще візваня до порядку послови Вольфови за один з висказів в єго промові відложив засїданє до четверга.

ОПОВІДАНЄ ПОДОРОЖНОГО.

(З англійского — М. Гоча.)

В привітній господї „під медведем“ зійшли ся ми, як що року о сїй порі — на 8 днів перед шутковою недїлю — знову всї разом в малім ірляндскім місточку Кельс. Ми були старі товариші, що знали ся вже від многих лїт, і правильно стрічали ся по всіляких містах; але нинї було між нами ще двох чужих. Один з них, якийсь такий, проворний чоловік, що мало мішав ся до загальної балаканини, другий, довгий і худощавий, з рижим волосєм і борідкою як у цапа, з вигляду і мови подобав він на Американця. Лице у него було поживкле, ніс сильно загнений, а спід густих бров виглядали малї сїро-зелені очи, в устах мав він щось в собі немилого.

Я був в сїм кружку наймолодший і мене призивали „бурмилом“. Я репрезентував мого батька, що мав у Бермінґемі велику робітню артистичного столярства. Мій весь пакунок були лиш самі взірцї та рисунки всіляких виробів столярских. Пора була дуже зла, нїхто не замовляв нїчого, і длятого постановили зійти ся скорше як звичайно в нашій господї, та побалакати з собою. Пообходивши купців і упоравшись борзо з моїми орудками, пустив ся я „під медведя“, коли нараз зовсїм несподївано стрічає мене мій дуже добрий приятель і краян, Дік Варнер, котрого ми прозивали „бермінґемскою людиною“. Хоч він був старший від мене о 12 лїт, то все-таки дуже любили ся, і я відбував під ним першу мою подорож. Ми розговорили ся, і показало ся, що й він заїхав до господи „під медведем“. Незадовго опісля сидїли ми вже коло вечері всї в однім кружку коло печи.

Пішла весела розмова, підчас котрої Американець показав ся дуже веселим і говірливим чоловічком, так, що ми вже й не зважали на неприятні черти єго лиця. Але тим більше здивувало мене, що Дік, чоловік веселий і вразливий на забаву, заєдно перечив Американцеви і не спускав єго з ока, так, що тому очевидно аж маркотно від того ставало. Я зміркувавши, що то готово ще довести до якоїсь суперечки, попросив єго, щоби він нам дещо оповів.

— Дуже радо, мій „бурмиле“ — сказав він на то, — розкажу вам одну пригоду з давних лїт, з котрої побачите, як то небезпечно робити з якимсь чужим чоловіком, оттак, як то кажуть, нї-сїло, нї-пало, знакомість,

Може десять лїт тому назад, а то було ще в перших початках моєї практики торговельної, вислали мене з пробами дорогоцїнних каменів до Бельфасту. А було їх у мене на вартість 1000 фунтів штерлїнґів; крім того мав я ще в моїй подорожній торбі 600 фунтів банкнотами, котрі я відобрав по дорозї від купців.

Заким я тотї банкноти і дорогоцїннї камені запакував разом до меншої торбинки, в котрій єсть тайний сховок на банкноти, виписав я собі для осторожности числа з банкнотів, бо ще нїколи доси не мав так великої суми при собі. Сївши на корабель, пильнував я добре мої торби, і поклав їх собі під голову, але що то ще не був час до спаня, то зібрали ся були мало що не всї пасажири доокола якогось чоловіка, по котрім видко було, що він Американець. Той чоловік став якось дуже приставати до мене, все зачинав зі мною розмову, і наконець удало ся єму розвідатись не лиш про мої особисті відносини, але також і про цїль моєї подорожи, та про то, що у мене в торбах. Лиш якось случайно не сказав я єму нїчого о банкнотах. Коли він вже зміркував, що і як, не відступав ся вже від мене. Незадовго опісля поляґали ми спати; я не міг якось добре спати, і рад вже був, коли ми досьвіта станули в Бостонї. — Мої торби були тяжкі, а пан Уліссес Брави — так називав себе той Американець — хотів конче помогти менї їх нести. Розуміє ся, що я на то не пристав, але він все-таки не попустив ся мене, лиш ішов коло мене та балакав.

— А де ви заїздаєте? — спитав він на конець. — „Під шпака“ — кажу, як було по правдї. — Тай я там — відповів він — от видите, он там чекає вже на нас омнібус і віз на

Допись.

З Косівщини.

(Посьвячене школи в Устериках і засідане учительского кружка конференційного відділу Жабівского.)

Посьвячене будинку 1-клясової школи в Устеріках, заразом засідане учит. кружка відділу жабівского, відбуло ся дня 24 жовтня с. р, де в присутности численно згромадженого народу і дітий шкільних, довершив акт посьвячення о. Романовский, місцевий парох, в соcлуженю оо. Попеля, пароха з Довгополя, і Арсенича, пароха з Ясенева горішного. На торжество прибули: п. Антін Шлемкевич, інспектор шкільний з Косова, яко відпоручник ради шкільної окружної, і всї пп. учителї, належачі до конференційного кружка учительского відділу жабівского, і п. Іван Фаєр, предсїдатель ради шкільної місцевої.

По посьвяченю промовив о. Романовский, заохочуючи в горячих словах нарід до релігійного вихованя дітий. Відтак промовив пан Шлемкевич, а висказавши в гарних словах потребу просьвіти, візвав зібраних родичів, щоби охотнїйше і правильнїйше посилали дїтий до школи, молодіж-же шкільну, щоби з науки шкільної охотно користала. Мову свою закінчив трикратним окликом в честь Цісаря: „Най жиє" а зібрані учителї відсьпівали „многая літа".

Вкінци промовив до молодїжи в горячих словах п. Іван Фаєр, щоби була вдячною родичам, що не щадили гроший, а зверхностям громадским Устерік і Бервінкової, що не жалували труду вибудованя так хорошого будинку шкільного, в котрім побирають науку. Вкінци подякував зібраним, що прибули на то торжество і закінчив трикратним окликом „Най жиє" в честь зверхностий громадских Устерік і Бервінкова та ради шкільної окружної; а згромаджені учителї відсьпівали знов „Многая літа".

По відбутю торжества (в присутности гостий з поза збору учительского) відбула ся конференция, на котрій відчитано праці пана Омеляна Казиєвича, управителя 4-клясової школи в Кобаках, на темат: „О виборі і годівлї коров, котрі оплачують понесені труди і видатки годівлї і о найвідповіднїйших средствах і утримуваню та з'ужиткованю набілу" і на темат: „о нищеню шкідників і запобіганю хоробам ростин управних". В кінци відчитав п. Е. В. Галевич, управитель 6 кл. школи в Довгополю темат „О закладаню кас шкільних". Над відчитами, котрі були дуже приступно і добірно виготовлені вивязала ся довша дискусия так серед збору учительского і присутних гостий з поза збору учительского.

Кінчучи то справоздане мило нам спімнути, що майже на кождім засіданю кружка есть присутний п. Шлемкевич, інспектор шкільний, котрий своїми поучаючими радами, причиняє ся много до оживлення нарад. За ту щиру опіку над нашими кружками і в імени їх складаємо єму прилюдно щиру подяку.

В. Е. Галевич.

Новинки.

Львів дня 6 го падолиста 1901.

— З станиславівскої епархії. До львівскої дух. семинариї приняті: Волод. Галайчук, Евст. Гордійчук, Мих. Геник, Мих. Корницкий, Волод. Костецкий, Мих. Лаврів, Іван Павлюк, Мир. Рогошевский, Стан. Рубчак, Ант. Сїрецкий, Ник. Томич. Амвр. Турчманович, Матей Черняк і Стан. Шпитковский. — Цертифікати одержали: К. Балицкий, Іл. Кливан, Ор. Лотоцкий, Мих. Романишин, Ол. Раставецкий, Лев Рудницкий і Волод Сїнгалевич. — Резиґнацию внесли: о. В. Вовчідка з парохії Зелена і о. Ал. Решетилович з парохії Перерів. — Канон. інституцию одержали оо.: Вас. Гарасимюк на Бояни. Ден. Вовчідка на Перерів і Ал. Решетилович на Зелену. — Грамоту судової власти одержав о. Єротей Ольшевский, б. монах Ч. С. В. В., тепер учитель гімназиї в Бучачи. — О. Омел. Лопушаньский увільнений від приватного сотрудництва в Олексинцях. — Введені оо.: Иосиф Сохор, яко прив. сотрудник в Копилівцях, Теодор Двулїт, яко третий сист. сотрудник в Чернівцях і Кароль Любович, яко завідатель в Зеленій коло Бучача. — Сотрудництва одержали новопоставлені пресвитери: Лука Іванців в Гнильчі, Володимир Малащук в Олексинцях, Евстахій Слвиньский в Острі, Володимир Величковский (четверге) в Станиславові, Михайло Андрийшин в Варвулинцях, Володимир Антонович в Тисьменичанах, Іван Купчиньский в Борщеві і Тарас Турчманович в Радчі. Відпустку одержали оо.: Евгеній Сабат із Тисьменичан на 3 місяці, Петро Павлюк, студент богословія, на 6 недїль і Гнат Щуровский. студент богословія, на 2 місяці.

— Похорон бл. п. Григория Врецьони відбув ся вчера по полудни при дуже великім здвизї народу. В похоронї взяли участь всї рускі товариства, котрих покійний був членом, а замість вінців призначили відповідну квоту на товариство „Шкільна поміч", котрим покійний дуже ревно занимав ся. Товариство руских ремісників „Зоря" виступило з прапором і хором, а крім того співав хор кандидатів учительскої семинариї, скріплений хором „Бояна". Всї рускі товариства повивішували на знак жалоби чорні хоругви. З провінції надійшло богато телеграм з заявами співчутя від руских товариств, інституций і поодиноких осіб.

— Коломийска філія „Просьвіти" обходила в пятницю дня 1-го с. м. 25-ту річницю свого заснованя господарско-просьвітним вічем і народним концертом. По богослуженю, відправленім в міскій церкви трема сьвящениками, удали ся селяни до ратушевої салї, а около $11^1/_2$ години перед полуднем велика саля битком наповнила ся, так, що богато селян стояло при відчинених дверях на коритари і в сусїдній компатї. Голова філії проф. Кузьма отворив збори гарною промовою, указуючи на їх цїль. По виборі президиї, при котрім упрошено о провід первого голову філії виcлуженого професора о. Ленкого, повитав збори іменем головного виділу „Просьвіти" відпоручник того-ж виділу дир. Борковский, по чім в довшій бесїдї указав на вагу науки і просьвіти для нашого народу та на значінє, яке для него має товариство „Просьвіта". Опісля проф. Раковский розказав історию і розвиток коломийскої філії, загріваючи на закінчене так інтеліґенцию до дальших трудів над просьвітою народу, як і селян та міщан до як найчисленнїйшого приступованя до товариства. Незвичайно гарно і поучаючо говорив потому о. Олесницкий про господарскі справи, між иншим про управу і поправу сїножатий і про вагу закладаня всїляких спілок, особливо економічних. Мав ще бути виклад про управу бураків, о стілько важний, що, поминувши навіть незвичайну вагу тої управи в рільнім господарстві, отворено недавно в тамтих сторонах, коло Черновець, цукроварню Однако на той виклад не стало вже часу, бо й пора була спізнена, а зараз таки мав почати ся концерт і дехто з вічевиків рад був ще забрати слово в дискусиї над обговорюваними справами. Особливо подобала ся палка промова госп. Дорундяка. Около $3^1/_2$ год. голова філії

пакунки. Він приликав якогось чоловіка і віддав єму свої пакунки та спитав, чи він з тої самої господи. — Розуміє ся — сказав той чоловік, та вже вхопив і за мої пакунки. Менї стало якось лячно віддати єму свої річи, але він вказав чемно на то, що в омнібусї вже повно людий і годї там сїсти з пакунками. — Хиба ви боїте ся, що ваші цінні пакунки не заїдуть так само безпечно на возї як в омнібусї до господи? — спитав Американець усьміхаючись. — Може не конче — кажу — але я волїв би, щоби они були коло мене. — Однакож не було вже богато часу, бо омнібус рушав і треба було вcїдати. Той чоловік сказав, що віз з пакунками стане рівночасно з омнібусом в господі.

Ми їхали лиш коротко. Я замовив собі комнату і снїданок, а відтак пішов відобрати пакунки. Від сторожа і кельнера не можна було нїчого довідатись. Я пішов до господаря, а той сказав менї, що він висилає до корабля лиш свій омнібус і нїякого воза. — А де-ж той пан, що приїхав разом зі мною? — питаю. — Той Американець? — Ну, той сам. — Єго тут нема, він лиш вас привіз, а відтак десь пішов.

— То ви єго не знаєте? — питаю вже наляканий, бо менї прийшло на гадку, що мене хтось вже обікрав і забрав у мене чуже майно. — Нї, пане — каже господар — я єго не знаю; він казав, що ви єго приятель.

Перший і послїдний раз в моїм житю я на ті слова зімлїв. Коли я відтак опамятав ся, постановив я собі всякими способами вишукати того хитрого дурисьвіта. Але дарма! Американець пропав, а з ним і мої торби.

— Ну, і ти їх вже більше не бачив? — питаю

— Зажди лиш трохи, мій бурмилку, зараз доповім — сказав Дік і споглянув на Американця, що розпер ся був на кріслї. — Щастє ще, що мій шеф менї вірив, але все таки мій батько і вуйко мусїли заплатити за мене. Я не мав спокою аж до самого лїта. Ажось одного дня в Корку виджу і своїм очам не вірю, що якийсь хлопчище двигає улицею мої торби.

— Знайшов вас! — крикнув я, ловлю за торби, а хлопець не пускає. — Пустїть — каже — то торби мого пана, він онтам сидить в шинку. Але я вже мав торби в своїх руках, коли пан Улїсес Бравн вийшов із шинку. Але вже явило ся було й кількох поліциянів, один повів Бравна, другий забрав торби і ми пішли на поліцию. Тут розповів я комісареви все, як було, а відтак ще в тайній розмові сказав єму, що в тих торбах і який там сховок. Комісар закликав тогди Бравна і в єго очах отворив торби; в однїй з них в тайнім сховку знайшли ся всї дорогі каменї, а кожда штука мала печатку фірми „Вартон і Спілка". Очевидно злодїй держав десь украдені річи сховані аж доси і лиш щасливим случаєм удалось менї їх знов дїстати назад. Комісар розпоров ще полотно на споді торби в тім місци, де я єму показав, і знайшли ся ще й всї банкноти, а числа їх годили ся зовсїм з числами, які були виписані в моїй книжочці. На телеґрафічний зазив приїхав мій шеф, пізнав свої дорогоцінности, а на підставі сих доказів засуджено Улїсеса Бравна на пять лїт до криміналу. Гроші, які зложили за мене мій батько і вуйко, лишились у мого шефа і я став опісля єго спільником.

— А то чудесна істория, старий молодче! — сказав я, коли він скінчив оповідати. — Знаменита, прекрасна! — говорили другі.

— Від того часу ви вже певно не спускали з очий своїх пакунків? — відозвав ся на то той тихий чоловік.

— Певно, що нї — відповів Дік — хоч вже й не носив нїколи при собі таких дорогих річий.

— Але бо ви й мали щастє — говорив тихий чоловік дальше — я ношу свою торбу завсїгди при собі, а в ночи лежить она коло моєї постелї на стільци.

— Але двері від комнати чей замикаєте на ключ — відозвав ся хтось з нас.

— Розуміє ся, бо сплю як камінь, а в торбі маю завсїгди цінні річи, хоч і не дуже богато.

— Видко, що від тої історії зібрало ся нашому товаришеви з Америки на сон — докинув тут господар і глянув на дрімаючого Американця.

— Мабуть таки так — додав Дік цілком холодно.

Незадовго опісля розійшлись ми до своїх комнат на ніч; Дік замкнув двері, а відтак каже до мене: Знаєш, бурмило, той Американець то мій старий знакомий Улїсес Бравн; він вже певно когось собі з нас виглядав, мабуть чи не того тихого чоловіка?

— А що-ж нам тепер робити? Хиба дати другим знати і остерегти їх?

— Нї — каже Дік — погасимо сьвітло, поставимо чоботи перед двері і будемо удавати, що спимо. Коби лиш знати, в котрій комнатї ночує тихий чоловічок!

проф. Кузьма короткою промовою закінчив збори. — О год. $4^{1}/_{2}$ почав ся концерт в сали щадниці, далеко більшій від ратушової. Саля і великі ґалериї були битком заповнені селянами і міщанами, для котрих вступ був безплатний, та коломийскою інтелїґенциєю і молодїжею. На початок професор Макарушка в дуже гарній промові, відповідно до хвилї, загрівав до просьвіти. Потім наступили продукциї, на переміну то селяньского мішаного хору з Балинець, то мужеского хору коломийского Бояна, та деклямациї самих таки селян. Особливо балинецкий хор під проводом балинецкого учителя п. Барнича, чарував вишколенєм і виконанєм сьпівів, як і ніжними чистими голосами сьпівачок та прегарними одягами жіночими. Між деклямациями визначались особливо одна про похорони горівки в селї Пнянівцях, виголошена малим хлопятем з Пилип, висадженим на стіл, і друга, про дароване панщини, виголошена славним в тамтих сторонах декляматором, старшим вже селянином з Печеніжина. Закінчив ся патріотичною промовою проф. Масляка. Цїлий обхід випав величаво, і дає підставу до надії на живійший поступ просьвіти між покутским та гуцульским селяньством.

— Смерть пяниці. З Горлиць доносять нам: Дня 29-го жовтня с. р. около 8-ої години вечером вертав Онуфрей Гузва з ярмарку в Горлицях домів до Мощаниці. А що на ярмарку упив ся був, то вернувши до села, упав в рів з водою і там утонув ся.

— Смерть в огни. В Джурині, повіта чортківского, жінка Магда Німчук виходячи в поле, лишила двоє малих дїтий в хатї, а в печи огонь. Від искри заняла ся хата. Люди прибігли на ратунок і винесли страшно попечені дїти з хати, з котрих 2-лїтна дївчинка ще таки того самого дня померла, а друга дитина ще до нинї лежить тяжко хора.

— З ґімнаст. товариства „Сокіл“ у Львові. Вправи членів розпочали ся дня 1-го жовтня в днях як давнїйше, т. є. ві второк, четвер і суботу від 7—8 год. вечером. Наука боробництва відбуває ся в тих самих днях, що вправи, від год. $^{1}/_{2}$7—7. О год. 8-ій відбувають ся вправи довільні. Вправи учеників розпочали ся вже дня 15-го вересня, записувати ся ще можна до дня 15-го жовтня. Вписи так членів як і учеників відбувають ся щоденно від години 7—8 вечером в „Соколї“ ул. Підвале ч. 7.

— Движима азбука, — або прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня. Видав п. Григорий Блїй, емеритований управитель 6-кл. народ. школи у Львові. Комплет обнимає 76 букв, писаних на картонї, враз із пуделком до перехованя і відповідною інструкциєю та з приладом до уставленя букв. Цїна знижена виносить 8 корон; для книгарень 20% рабату. Замовляти можна в канцеляриї Товариства „Просьвіта“ і в книгарни Ставропігийской (улиця Руска, ч. 3) у Львові. „Движима азбука“ повинна находитись безусловно в кождій народній школї.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 6 падолиста. Італїяньскі студенти удали ся оногди в депутациї до італїяньского клюбу в парляменті з жалобою, що в інсбруцкім унїверситетї знесено італїяньскі виклади, в наслідок чого той унїверситет затратив дотеперішний утраквістичний характер.

Льондон 6 падолиста. Міністерство війни оголошує, що анґлїйский поручник Байле, котрого Бури взяли дня 23 падолиста минувшого року до неволї, зістав перед кількома днями на приказ Людвика Боти розстріляний. Має то бути перша месть Бурів за засуди смерти, які видав Кіченер в послїдних днях.

Преторія 6 падолиста. Бури забрали дві армати Анґлїйцям столчим під командою Бенсона.

Париж 6 падолиста. Правительство одержало телєґраму, що дивізия Кайлярда прибула до острова Мітелене.

Софія 6 падолиста. Президент палати послів Ґашов подав ся до димісиї. Гадають, що сторонництво народне хоче виступити опозицийно против правительства.

— Таки зараз против наших дверий — кажу. — Ми причаїли ся відтак і удавали, що спимо. Минали години за годинами, аж около 2 год. будить мене Дік — бо я був трохи здрімав ся — і каже: Чи чуєш? Хтось ходить? — Дійстно, чути було якісь кроки, а відтак стало тихо. Дік отворив дуже тихенько двері, вийшов до сїний, станув на роґужці перед дверми комнати, де спав тихий чоловік, на колїна і дивив ся кріз дірку від ключа до комнати. Минуло може чверть години, заким він знов встав.

— Я таки добре здогадав ся — шепче він до мене. — Той Американець влїз вікном, отворив торбу доробленим ключем, вийняв з відтам якісь пачочки і сховав в якійсь мішечок, а до торби напхав подібні пачочки і вилїз назад вікном. Видко, що він дістав ся по драбинцї із шнурів до вікна, готов тепер таким самим способом утечи з готелю.

— Ні — кажу — він же наказав вчера сторожеви, щоби збудив єго до ранїшного поїзду, що відходить о 5 год. 15 мінут.

— А ну, котра година? — Пів до пятої, отже вже найвисша пора. Ходім до сторожа — каже Дік. — Ми пішли. На долинї коло сходів стрітили ми вже сторожа і питаємо: Чи ви ідете будити Американця? — А вже-ж, що іду — каже сторож; — він же має відїзджати першим поїздом. — А де ночує той панок? — питає Дік сторожа; — покажіть нам єго комнату. Ми пішли на гору. Ледви що сторож заковтав до дверий, як і зараз відозвав ся звідтам ніби заспаний голос. Ми тим часом збігли на долину і дали зараз о всім знати господареви. Ледви, що ми скінчили оповідати, як вже чуємо, що на горі замкнулись двері а сходами іде Бравн на долину. На знак господар ми сховали ся і в тій хвили падійшов Бравн. Єго то очевидно здивувало, що господар вже так рано встав, але відтак якось розважив собі і каже до господаря: Як же то якось холодно! — Певно, що холодно, — відповів господар — і не добре тепер їздити; менї дуже прикро, але я вас не пущу, доки ся непобачу, що ви в отсїй торбі несете.

— Що, ви мене не пустите? А то що знов значить ся? — То, що чуєте — каже єму господар; доки не побачу, що ви в отсїй торбі несете.

— Чи таки на правду? — Вступіть ся, бо пожалуєте! — крикнув Американець і сягнув рукою до кишенї мабуть по револьвер, але вже в тій хвили вхопив єго Дік за руки. — Знов та проклята берминґемска людина! — закляв Американець. — Той сам, Дік Варнер, ваш старий знакомий — сказав на то Дік усьміхаючись.

Довго тревало, заким можна було розбудити тихого чоловіка, він спав дійстно як камінь, але коли опісля отворив торбу, то знайшов там красно позавивані кльоцки замість діямантів, які віз від фірми Мозеса Арона і Спілки в Льондонї до одного шляхтича, що віддавав доньку. Бравна засудили знов на 5 лїт криміналу, а Дік дістав від Мозеса Арона і Спілки пару діямантових спинок, а єго сестра, коли віддавала ся, дорогоцїнний нарамен ник з матового золота.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. год.

Зі Львова

посп.	особ.	відходить
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стрижа
	9·00	„ Скольго, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольго лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 18/5 до 16/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Ізонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп.	особ.	приходить
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Скольго, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5·55		„ Чернівцїв
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Скольго, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в недїлю і сьвята
	7·36	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/9 до 10/10
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В містї видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

„NEKTAR“

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю

Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставцї Австро-Угорщини. **Доставцї Двора царско-росийского.**

Надворні доставцї кор. Вел. королів: Грециї, Швециї і Норвегії, Бельгії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. Grand prix в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,	Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.	Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цїнник.

Цїни в коронах за одну коробку росийскої ваги (1 фунт. рос. = 410 грам.)

Ваґа пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3/4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опаковане безплатно.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . 12 зр.

Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 зр.

Непорочне початиє *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 зр.

Христос при криници з Самаританкою *Караччі'ого* величини 37½×63 цм. . 4 зр.

Ecce Homo *Ґвіда Рені* вел. 49×39 цм. 5 зр.

Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . 4 зр.

Всї ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за послїплатою вже офранковані. Замовляти у **М. Кучабіньского**, Львів, ул. Чарнецкого.

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене видане, нове.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і плянів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолїтоґр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтератским явищем не малої ваги. Розійшлось его в 4-ох виданях більше як півтора мілїярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплетї, всї томи наразом на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**, Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболєвский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель француский).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).